

[Udenrigsministeren.]

ærede medlem tilgive mig, at jeg har så meget temperament, at jeg bliver så gal i hovedet, at jeg giver det ærede medlem det svar, jeg synes han fortjener.

Dernæst vil jeg blot sige om Indokina, at hvis det ærede medlem vil citere, hvad jeg sagde, skal det ærede medlem ikke citere i udpluk. Baggrunden for oplægget den dag var, at det viste sig, at de kommunistiske styrker havde taget hatten af for tapperheden hos de folk, som jeg havde taget hatten af for. Jeg sagde i den forbindelse — det ærede medlem kender måske måden, hvorpå man en gang imellem siger en ting fra talerstolen her — at tilsyneladende var der ikke stor forskel på det, vi havde sagt. Jeg sagde dernæst, at det, der for mig var hovedpunktet i den korte udtalelse i Indokinareolutionen, var, at man håbede, at der kom et resultat ud af forhandlingerne i Genève, og det samme gik jeg ud fra at kommunisterne mente. Det er nu ikke muligt for det ærede medlem at kombinere synspunkterne, det tjener ikke noget formål, og det kan ikke nytte, vi forsøger på det. Det ærede medlem kender vore standpunkter, som de har været, og vort standpunkt, som det er, og der er ingen grund til, at vi tramper rundt i den sag mere end højst nødvendigt, som det ærede medlem har tilbøjelighed til.

Til slut må jeg måske sige, at det forekommer mig, at der intet er røkket ved den grundbetragtning, som er dette høje tings — måske bortset fra et enkelt parti — nemlig at vi alle med den største opmærksomhed må følge de internationale forhandlinger, som foregår, og at vi alle må ønske, at der ud af dem kommer en mulighed for afspænding, for ingen af os ønsker nogen anden udvikling end afspændingens; det bør i alt fald være den samlende bemærkning, der slutter debatten.

Forsvarsministeren (Rasmus Hansen): Jeg er jo gammel pressemand, og det kunne derfor ikke falde mig ind med de bemærkninger, jeg fremsatte i min redegørelse, at tilstræbe og opfordre til nogen censurering af fri meningsudveksling i pressen. Netop fordi jeg er udpræget tilhænger af fri meningsudveksling i pressen, har jeg bl. a. stillet mig afvisende overfor „National-

tidende“s forsøg på at korrekse fri meningsudveksling i den socialdemokratiske provinspresse. Hvad jeg mener om flyvevåbnets forhold, har jeg meddelt i to redegørelser, som er blevet til i forhandling med chefen for flyvevåbnet og den militære forsvarschef, og i den redegørelse, som jeg har givet her i dag. Men jeg har anmodet om, at de oplysninger, man giver vedrørende forsvarrets forhold, derunder flyvevåbnets forhold, og som skal danne grundlag for kritik, er tilvejebragt på en sådan måde, at de er holdbare.

Det, som jeg har bebrejdet det ærede medlem hr. Poul Møller, der har medansvaret for „Nationaltidende“, og andre konservative aviser, er, at de har fremsat kritik på grundlag af fuldkommen uholdbare påstande, og hvad det ærede medlem hr. Poul Møller har sagt i dag, har ikke på noget punkt kunnet afkræfte, at den kritik, der har været fremført overfor mig i den senere tid for min behandling af flyvevåbnets anliggender, i enhver henseende har savnet et holdbart grundlag. Man har påstået, at mine dispositioner var årsag til, at piloterne fra flyvevåbnet søgte over til SAS. Hvis man har læst „Information“ for i aftes, vil man der have kunnet læse, at de flyvere, der er tale om, og som har ønsket at gå fra flyvevåbnet til SAS, nedlægger en energisk protest imod, at de skulle have haft de motiver, som bl. a. „Nationaltidende“ har tillagt dem. Der har vi de folks egne ord, som det drejer sig om, for, at det er en fordrejet fremstilling, man har bragt.

Vedrørende det andet punkt, drøftelserne om de midlertidige bestemmelser for flyvevåbnet vedrørende overflyvning, har jeg ikke meget at føje til den redegørelse, som jeg har givet i dag, men når „Nationaltidende“ har gjort forsøg på at fremstille det, som om jeg var en løgnhals, der forsøgte at rende fra mit ansvar, kan jeg dertil svare tilbage, at det rigtige med hensyn til hele denne sag er, at da jeg fik sagen forelagt i oktober — det er rigtigt, jeg fik den forelagt i oktober — så var den ikke så langt fremme, at afgørelse kunne træffes. Det er, hvad de undersøgelser, som forsvarsministeriets embedsmænd på min opfordring har foretaget, er kommet til, men i så henseende har det ærede medlem og „Nationaltidende“ under sagen ikke haft brug for departe-